

בס"ד. ש"פ אחו"ק, י"ג אייר ה'תשמ"ח.

בלתי מוגה

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם גוי לפני ה' תטהרו¹, ומבואר ע"ז בלקו"ת פרשתנו² (החסידישע פרשה דשבוע זה) דלפני הוי' פירוש למעלה משם הוי'³. ומכאן בזה, דענין התשובה הוא להשיב נפשו האלקית למקור חוצבה כמו שהיתה קודם השתלשלות וירידת המדריגות לעוה"ז להתלבש בגוף האדם הגשמי, שאז היתה כלולה במקורא ושרשה דכל עלמין אור א"ס ב"ה, אלא שלאחר ירידתה והשתלשלות המדריגות נשתנתה ממהות למהות וירדה להתלבש בגוף האדם בעוה"ז, אשר ע"כ צריך להשיבה למקורה כשהיתה ולהעלות נפשו להוי' להיות דבוקה באלקים חיים שתכלל באור א"ס ב"ה ככתחילה.

וי"ל, דמה שמבאר בהמאמר דתוכן ענין התשובה הוא להשיב את נפשו למקורה, הוא גם בכדי לבאר מה שנאמר כאן (בענין התשובה) לפני הוי' תטהרו, למעלה משם הוי' כנ"ל, כי מ"ש בהמאמר דשרש הנשמה הוא באור א"ס ב"ה, י"ל שהכוונה בזה היא לאוא"ס ב"ה שלמעלה משם הוי', וכיון שענין התשובה הוא להשיב את נפשו למקורה ושרשה, נמצא שענין התשובה הוא להשיב את הנפש למעלה משם הוי', ולכן נאמר כאן (בענין התשובה) לפני הוי', כי התשובה היא השבת הנפש למעלה משם הוי'.

וביאור הענין (מה ששרש הנשמה הוא למעלה משם הוי') הוא, דהנה אנו אומרים⁴ נשמה שנתת כי טהורה היא אתה בראתה כו', דהיינו שהנשמה מצ"ע היא בבחי' טהורה היא, שלמעלה מאתה בראתה. והיינו דבחי' זו דטהורה היא הוא בחי' אלקות שלמעלה מכל ענין התהוות העולם, ולא עוד אלא שהוא גם למעלה מבחי' אלקות המהורה את העולם, וכזה גופא הוא למעלה גם מבחי' הכי נעלית באלקות המהורה את העולם. דהנה באלקות המהורה את העולם ישנם כמה דרגות, דישנה בחי' אלקות השייכת ממש לעולם, שהוא בחי' שם אלקים, וכמ"ש⁵ בראשית ברא אלקים, וישנו בחי' אלקות שאינו שייך ממש לעולם, שהוא בחי' שם הוי', בכ"ז גם בחי' זו יש לה איזו שייכות להעולם, שהרי נקרא הוי' ע"ש שמהוה את העולם⁶, וכתיב⁷ ביום עשות הוי' אלקים ארץ ושמים, דעשיית ארץ ושמים שייכת לא רק לשם אלקים אלא גם לשם הוי'. ומזה נמצא, דזה שהנשמה שרשה בבחי' טהורה היא שלמעלה מאתה בראתה ה"ז למעלה לא רק מהעולם עצמו, ולא רק משם אלקים, אלא שהוא למעלה גם משם הוי', כי גם שם הוי' שייך לענין ההתהוות.

(1) פרשתנו (אחרי) טז. ל.	(5) בראשית א. א.
(2) כה. ג ואילך.	(6) זח"ג רנו. סע"ב. פרס שער א פ"ט.
(3) שם כו, סע"ג.	שעה"ה"א פ"ד.
(4) בברכות השחר.	(7) בראשית ב. ד.

וביאור הענין בעומק יותר, הנה ידוע דשם הוי' הוא שם העצם ושם המפורש ושם המיוחד⁸, והיינו שהוא השם הכי נעלה, ולכן צ"ל דזה ששם הוי' שייך לענין ההתהוות, הרי זה רק מפני שהוא שם בלבד ולא עצם. ובוזה יובן עומק הענין מה ששרש הנשמה הוא בבחי' טהורה שלמעלה משם הוי' (השייך להתהוות העולם), דשרש הנשמה הוא בעצמותו שלמעלה מכל שמות וגילויים. **והנה** ענין הנ"ל מה שמשיכים את הנפש לשרשה הו"ע של עלי' להנשמה. ונקודת הביאור בזה, דזה שגם לפני זה היתה הנשמה מושרשת בעצמותו, ה"ז כפי שהנשמה היא למעלה, משא"כ זה שמשיכים את הנפש את"כ, הכוונה בזה שגם כמו שהנשמה נמצאת למטה, נשמה מלובשת בגוף, הנה גם בדרגא זו עצמה נהי' והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה⁹. והענין הוא, דהנה ענין זה דהשבת הנפש לשרשה נעשה ע"י עבודת הנשמה למטה, מה שהיא עושה דירה לו ית' בתחתונים¹⁰. דתוכן ענין עשיית העולם לדירה לו ית' הוא שגם בתחתונים יאיר עצמותו ית'¹¹ בלי כל צמצומים, וכמו שבדירת האדם כפשוטה הרי עצם האדם דר כהדירה, כן הוא גם בזה שהעולם נעשה דירה לו ית', שגם בתחתונים מתגלה עצמותו ית' בלי כל צמצומים, וכמ"ש¹² ולא יכנף עוד מוריד ומבואר בתניא¹³ (ובארוכה בכ"מ) שלא יתכסה ממך בכנף ולבוש. וע"י עבודה זו שהנשמה ממשיכה את עצמותו ית' למטה, הנה ע"י נעשית עלי' גם בהנשמה, שמשיכים אותה לשרשה בעצמותו ית'. ומזה מובן דזה שהנשמה חוזרת לשרשה ה"ז כפי שהנשמה היא מלובשת בגוף, שהרי זה שהנשמה המשיכה את עצמותו הרי המשכה היא בתחתונים, ולכן גם השכר שמגיע להנשמה עבור עבודה זו הוא ג"כ עד"ז, להיות והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה גם בהיותה למטה, נשמה מלובשת בגוף. והוה ענין העלי' שנעשה בהנשמה ע"י ירידתה בגוף, שגם בדרגא זו שהנשמה נמצאת למטה מלובשת בגוף נהי' אצלה והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה. ובעלי' זו ישנם שני ענינים. הא', דזה שגם בהיות הנשמה למטה הרי היא חוזרת להיות דבוקה בעצמותו ית' (והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה) ה"ז מורה על תוקף התקשרותה בעצמותו, וע"ד המבואר בתניא¹⁴ בענין החטא שגם בשעת החטא היתה באמנה אתו ית', דאמנה ואתו מורה על תוקף התקשרותה שנשאר גם בשעת החטא. ומזה מובן גם בענין ירידת הנשמה למטה, דזה שגם למטה נעשה והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה ה"ז מורה על תוקף ההתקשרות להנשמה בעצמותו ית'. והב', שהעבודה הנ"ל פועלת גם על הגוף, ופועלתה

(11) ראה ד"ה מי יתנן תקס"ה (סה"מ תקס"ה כרך ב ע' תרעט ואילך). אזה"ת בלק ע' חתקצו. המשך תרס"ו ס"ע ג. ועוד.
(12) ישע"י ל. כ.
(13) פל"ו.
(14) ספכ"ד.

(8) סוטה לח. א. סנהדרין ס. א. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ה"ב. פרדס שער יט. מו"נ ח"א פס"א ואילך. ועוד.
(9) קהלת יב. ז. וראה לקו"ת ד"פ האזינו.
(10) ראה תניא פל"ו.
(11) רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ה"ב. פרדס שער יט. מו"נ ח"א פס"א ואילך. ועוד.
(12) ישע"י ל. כ.
(13) פל"ו.
(14) ספכ"ד.

בהגוף היא לא באופן שהגוף מתבטל, אלא גם כמו שהגוף נשאר במציאותו, הרי הנשמה פועלת עליו, והיינו, מה שעושה גופו טפל ונפשו עיקר¹⁵.

ויש לקשר זה עם המבואר בלקו"ת פ' קדושים¹⁶ (החסידישע פרשה דהסדרה השני' דשבוע זה) עה"פ¹⁷ כי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל גו', דלכאורה אינו מובן, דהנה סדר הדברים הוא בסדר דהשתלשלות מלמטלמ"ע, תחלה שלש שנים יהיו להם ערלים, הוא בחי' סור מרע, ובשנה הרביעית גו' קודש הילולים להוי' שאוכלו בירושלים כו'¹⁸ דוגמת האכילה דשבת ויו"ט, בחי' עשה טוב. ואינו מובן, מה שבשנה החמישית מותר לאכלם בכל מקום, וגם באופן של חול. ואדרבה, רוב האכילות הם האכילות דימות החול ולא דשבתות וימים טובים. והענין בזה¹⁹, דהיתרון דשנה החמישית שהיא עבודה געלית יותר שבכחה לברר גם את הדברים הגשמיים להיות בכל דרכיך דעהו²⁰, ויתירה מזו, כל מעשיך לשם שמים²¹, שגם בהיותם מעשיך (גם כשחסר הענין דדעהו), הרי הם לשם שמים, וע"ד הנ"ל שפועל גם על הגוף להיות גופו טפל ונפשו עיקר.

ויהי רצון שע"י הדיבור בענינים אלו נבוא לקיום מצוות התלויות בארץ בפועל שזה יהי' לע"ל, ובתכלית השלימות שאז יהיו כל יושבי' עלי' וזה לא הי' גם בזמן בית שני, וגם יש לעיין האם הי' זה בזמן בית ראשון לאחר שגלו עשרת השבטים, משא"כ לע"ל שאז יהיו כל יושבי' עלי'. ובפרט שהדיבור בענינים אלו הוא בפנימיות התורה, שהוא ענין של הפצת המעיינות חוצה, שזהו שמאמר הנ"ל בלקו"ת פ' אחרי וישנו בזה גם ביאור מהצ"צ²², ולאחרונה נדפס גם מאדמור"ר האמצעי²³, ושייך גם לל"ג בעומר שענינו הוא גילוי פנימיות התורה²⁴, שלכן גם השמחה שבזה היא שמחה גלויה, שזהו החילוק בין ד' באדר לל"ג בעומר, דז' באדר הי' מתחילה ענין הפכי כו' ורק אח"כ נעשה שמחה כו', משא"כ ל"ג בעומר הי' גם מתחלה ענין של שמחה גלויה²⁵, ועוד זאת דל"ג בעומר הוא בספי' הוד שבהוד, ושבוע החמישית דספה"ע, בחי' הכי תחתון, וה"ז מתקשר עם בחי' הכי עליונה שלמעלה גם מגדר עליון כו', שמחה למעלה מכל מדוה"ג²⁶, ועי"ז באים לגאולה האמיתית והשלימה, ושמחת עולם על ראשם²⁷.

(23) מאמר אדמור"ר האמצעי ויקרא ח"כ ע' תפד ואילך.

(24) ראה תו"ח שמות רחצ, ב. המשך תרס"ו ע' דיט. סה"מ תש"ד ע' 211.

(25) ראה ביאורי הזהר להצ"צ ח"ב ע' תכה, ובכ"מ.

(26) ראה סידור עם דא"ח שער הל"ג בעומר דש, א ואילך. ועוד.

(27) ישע"י לה, י. נא, יא.

(15) ראה תניא פל"ב.

(16) כט, סע"א ואילך.

(17) קדושים י"ט, כג.

(18) שם, כד ובפרש"י שם.

(19) ראה לקו"ש ח"ז ע' 137 ואילך.

(20) משלי ג, ו.

(21) אבות פ"ב מ"ב.

(22) אור"ח פרשתנו ע' צח. ע' תקסו ואילך. ע'

תתכו ואילך. ע' אינה ואילך.

בלתי מוגה